

АСЕНЪ ЗЛАТАРОВЪ

Асенъ Златаровъ имаше златно сърдце, пълно съ свята обичъ, пълно съ любовъ за другитѣ, за България, за българския народъ, за всички страдащи и угнетени отъ цѣлия свѣтъ. И той раздаде на другитѣ своето сърдце, своята обичъ и умрѣ беденъ, но съ усмивка на уста.

Асенъ Златаровъ написа много книги, държа той хиляди сказки изъ цѣла България, които се посѣщаваха отъ многобройни слушатели. Той бѣше най-сладкодумниятъ ораторъ и най-обичаниятъ ученъ и професоръ.

Асенъ Златаровъ обичаше много и децата. За тѣхъ той написа въ „Свѣтулка“ чудно хубави разкази. Написа и това писмо до децата:

„Вие, скъпи деца, не подозирате какво богатство сж васъ детскитѣ списания и книгитѣ за деца, които ви носи пощата, или ви купуватъ вашитѣ родители. Преди времето, когато бѣхъ на вашитѣ години, такива списания и книги почти нѣмаше у насъ. А сега дори чужденцитѣ сж казвали и писали, че съ своята книжнина за деца, България заема едно отъ първитѣ мѣста“.

„Книгата е приятель и учителъ. Тя ни поучава, весели, забавлява и утешава. Който свикне да обича и цени книгата, той ще бжде предпазенъ отъ много огорчения и беди въ живота си!“

До 9 септемврий 1944 година надъ нашата Родина се носѣше една тжжна пѣсенъ: въ пѣсенъ изплакваха мжката си хиляди и хиляди дечица, на които жестоки управници бѣха затворили или избили бацитѣ, майкитѣ, братята или сестритѣ; бѣха изгорили кжщитѣ.

На 9 септемврий надъ измжчената ни Родина изгрѣ едно голѣмо слънце — Свободата.

Азъ вѣрвамъ, че свѣтлината на това голѣмо слънце ще се отрази въ страницитѣ на „Свѣтулка“ презъ юбилейната и презъ всички следващи годишнини, за да указва правия пжтъ, по който трѣбва да мине развитието на нашитѣ скъпи деца.

Петъръ Димитровъ